

כשנכנס הכהן גדול בקדשי הקדשים נתפשט לגמרי מהגוף והיה כולו נשמה!

|| הרה"ג ר' פנחס פרידמן ||

התפלאו על כך חכמי התלמוד ושאלו את רבי אבהו: "והא כתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד, אפילו אותן שכתוב בהן ודמות פניהם פני אדם לא יהיו באהל מועד", כלומר אם כן נכנס עמו זקן אחד לבוש לבנים שהיה מן הסתם מלאך, השיב להם רבי אבהו: "מה אמר לי דהוה בר נש, אני אומר הקב"ה היה". כלומר מי אומר שהיה מלאך בדמות בן אדם, אני אומר שהקב"ה נכנס עמו.

”רוח הקודש שרוי עליו פניו בוערות כלפידים”

כל הסיפור הזה עם שמעון הצדיק מובא גם כן במדרש (ויק"ר כא יב):

”וכל אדם לא יהיה באהל מועד. בשנה שמת בה שמעון הצדיק, אמר להם בשנה זו הוא מת, אמרו לו מניין אתה יודע, אמר להם בכל שנה ושנה היה זקן אחד לבוש לבנים ומעוטף לבנים נכנס עמי ויצא עמי, שנה זו נכנס עמי ולא יצא עמי. אמר רבי אבהו, ומי יאמר שאדם היה והלא הקב"ה בכבודו היה נכנס עמו ויוצא עמו”.

אלא שכאן במדרש מוסיף רבי אבהו להתפלא על הכהן גדול עצמו איך נכנס לקדשי הקדשים: אמר רבי אבהו, וכהן גדול לא אדם היה, כלומר איך אומר הכתוב: ”וכל אדם לא יהיה באהל מועד”, הלא הכהן גדול עצמו שנכנס לקדשי הקדשים היה אדם, ומתריך: ”אלא כההוא דאמר רבי פנחס, בשעה שהיה רוח הקודש שרוי עליו היו פניו בוערות כלפידים עליו, הדא הוא דכתיב (מלאכי ב ז) כי שפתי כהן ישמרו דעת וגו' [ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא]”.

כאשר נתבונן בדברי רבי אבהו נשכיל להבין, כי מאחר שהקב"ה מזהיר באזהרה חמורה: ”וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש עד צאתו ובעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל”. שנינו על כך בירושלמי (יומא כז): ”וכל אדם לא יהיה באהל מועד, אפילו אותן שכתוב בהן (יחזקאל א י) ודמות פניהם פני אדם, לא יהיו באהל מועד”.

כלומר אפילו מלאכים שדמות פניהם הם ”פני אדם” אסור להיות באהל מועד, בשעה שהכהן גדול עבד עבודתו בקדשי הקדשים. לפי האמור הביאור בזה, כי היות שהכהן גדול זכה בקדשי הקדשים להתגלות אלקות עצומה למעלה מהשגת אנוש, לכן לא היו רשאים שאר בני אדם ואפילו מלאכים להיות באהל מועד, כי המקום היה גבוה ונעלה מאד ממה שהיו מסוגלים לסבול.

ומה נוראים הם דברי הירושלמי (שם) שמספר על כך דבר פלא:

”ארבעים שנה שימש שמעון הצדיק את ישראל בכהונה גדולה, ובשנה האחרונה אמר להן, בשנה הזאת אני מת, אמרו לא מהיכן אתה יודע, אמר להן כל שנה ושנה שהייתי נכנס לבית קודש הקדשים, היה זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי ויוצא עמי, ובשנה הזו נכנס עמי ולא יצא עמי”.

ביאור ענין רבי ישמעאל כהן גדול שנכנס בקדשי הקדשים וראה את הקב"ה יושב על כסא רם ונשא”

מדרשו: הקב"ה יושב על כסא הכבוד בבית מקדש של מעלה, המכוון כנגד הארון בבית מקדש של מטה

כשנכנס רבי ישמעאל להקטיר קטורת בין שני בדי הארון, ראה את הקב"ה יושב על כסא הכבוד של מעלה

תפארת שלמה: כשנכנס רבי ישמעאל לקדשי הקדשים התפלל על ישראל כי זהו רצון ה' להטיב לישראל

”ונענע לי בראשו” - בתפילין שהקב"ה מניח בראשו שכתוב בהם: ”ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ”

ירושלמי: ”וכל אדם לא יהיה באהל מועד”,

אפילו מלאכים שדמות פניהם פני אדם אסור להם להיכנס

שמעון הצדיק: ”כל שנה ושנה שהייתי נכנס לבית קודש הקדשים, היה זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי ויוצא עמי”

רבי אבהו: אותו זקן לא היה מלאך שהרי אסור לו להיכנס בקדשי הקדשים אלא הקב"ה נכנס עמו

לקראת היום הקדוש מכל השנה יום הכיפורים הבא עלינו לטובה, דבר בעתו מה טוב להתבונן מעט מזעיר על כניסתו של הכהן הגדול בקדשי הקדשים, אחרי שקידש וטיהר עצמו בכל מיני קדושות וטהרות, לא רק ביום הכיפורים עצמו אלא כבר שבעה ימים לפני יום הכיפורים, כמו ששינו במשנה (יומא ב): ”שבעת ימים קודם יום הכיפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין”.

פתח דברינו יאיר לעסוק במאמר נפלא ששינו בגמרא אשר בהשקפה ראשונה מתאים יותר למאמר בזהר הקדוש, מה שסיפר הכהן הגדול רבי ישמעאל בן אלישע על הגילוי הגדול שזכה פעם אחת כשנכנס לקדשי הקדשים ביום הכיפורים (ברכות ז):

”תניא אמר רבי ישמעאל בן אלישע, פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתריאל יל ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא, ואמר לי ישמעאל בני ברכני, אמרתי לו יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג עם בניך במדת הרחמים, ותיכנס להם לפני משורת הדין, ונענע לי בראשו, וקא משמע לן שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך”.

מאמר זה של רבי ישמעאל בן אלישע הוא בבחינת: ”עמוק עמוק מי ימצאנו”, ואחרי כל הביאורים עדיין הנסתר רב על הגלוי, אולם מה שאנו יכולים ללמוד מכאן הוא, כי כשהכהן גדול נכנס ביום הכיפורים לקדשי הקדשים, אם היה ראוי לכך היה זוכה להתגלות אלקות. וכן מצינו בירושלמי (יומא כז) ששנינו אלה, כי שמעון הצדיק ששימש בכהונה גדולה ארבעים שנה העיד על עצמו: ”כל שנה ושנה שהייתי נכנס לבית קודש הקדשים, היה זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי ויוצא עמי”.

”ונענע לי בראשו” בתפילין שבראשו

ומה מתוקים הם דברי ה”תפארת שלמה” (יום כפורים ד”ה תניא) שמפרש כוונת סיום המאמר: ”וקא משמע לן שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך”. שהחידוש בזה הוא כי למרות שהכהן גדול נכנס לקדשי הקדשים, במקום הכי מקודש מכל העולם, לא שכח להתפלל על הצרכים של ישראל: ”ותתנהג עם בניך במדת הרחמים”.

וזהו שמסיים הגמרא: ”וקא משמע לן שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך”, כלומר מה שהצדיק מתפלל לפני הקב"ה על ברכות ישראל, שהם בבחינת צרכי הדיוט לגבי הקב"ה חשובים מאד בעיני ה', ולכן כשיצא הכהן גדול מקדשי הקדשים היה מתפלל תפלה על צרכי בני ישראל עכדה”ק.

ונראה לפרש לפי זה מעשה הקב"ה: ”ונענע לי בראשו”, ופירש רש"י: ”כמודה בברכתי ועונה אמני”. ועדיין צריך ביאור מה שנענע לו בראשו ולא אמר אמנ בפירוש, שהרי הקב"ה דיבר עמו ואמר לו: ”ישמעאל בני ברכני”. ויש לבאר הענין על פי מה ששינו בגמרא (ברכות ו) כי בתפילין דמרי עלמא כתוב שבחם של ישראל

(דברי הימים א יז כא): ”ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ”.

וכתב ב”משך חכמה” (פרשת שמות) כי בעת שהשגחת הקב"ה גלויה בעולם שהוא חפץ בטובתם של ישראל, מאיר הקב"ה בתפילין של ראש שהוא גלוי לכל, ועל ידי זה מפיל אימה ופחד על כל הגוים ככתוב (דברים כח י): ”וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך”, ודרשו (ברכות ו): ”אלו תפילין שבראש”. אולם כאשר ההשגחה היא בהסתר פנים בגלות, מתגלה הקב"ה רק בתפילין של יד שהוא מוסתר, ככתוב (שמות יג ט): ”והיה לך לאות על ידך”. ודרשו (מנחות לז): ”לך לאות ולא לאחרים לאות”.

לפי זה יש לומר כי כאשר ביקש הקב"ה מרבי ישמעאל: ”ישמעאל בני ברכני”, ובירך את הקב"ה שירחם על ישראל: ”יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מדותיך, ותתנהג עם בניך במדת הרחמים”, כי ידע שהקב"ה חפץ בגדולתם של ישראל, על כן כדי להראות לו שהוא חפץ בכך נענע לו הקב"ה ”בראשו”, היינו בתפילין שעל ראשו שנזכרו שם שבחם של ישראל.

”וכל אדם לא יהיה באהל מועד”

נמצינו למדים מזה חידוש גדול, כי כשנכנס הכהן גדול לקדשי הקדשים נתגלה

"בכניסתו לקודש הקדשים" לא היה לו שום גוף"

נפלא לצרף בזה מה שכתב ב"פרי צדיק" להגה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע (ערב יום הכפורים אות ז) ליישב קושיית ה"מתנת כהונה", כי הכהן גדול כשנכנס לקדשי הקדשים נזדכך כל כך עד שהיה בבחינת נשמה בלי גוף, ומצד זה היה יותר גדול ממלאך כי שורש נשמת האדם הוא גבוה ממלאך, והנה לשון קדשו:

"אך הענין שהכהן גדול בכניסתו לקודש הקדשים לא היה לו שום גוף, שהיה התפשטות הגשמיות והיה רק נשמה, נר ה' נשמת אדם... ולא היה בכלל אדם אפילו מאותן שכתב בהם ודמות פניהם פני אדם, שהיה אז גדול ממלאך, ושם בקודש הקדשים לא היה לו שום דיבור כלל, שהתפלה שהיה מתפלל היה בהיכל כמו שאמר (יומא נב:), ושפיר כתיב וכל אדם לא יהיה וגו'... ומטעם זה נקרא הכהן הגדול בכל סדר היום אישי כהן גדול שהוא מלשון אש, שאז היה הכהן הגדול אש אוכלה אש נשמתא בלא גופא".

על פי האמור יפתח לנו פתח להבין מעט מזעיר מה שסיפר רבי ישמעאל בן אלישע: פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתריאל יה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא". והנה הגם כי ברור שאין לפרש הדברים כפשוטם, אולם בכל זאת הלא מקרא מלא דיבר בכתוב מה שאמר הקב"ה למשה (שמות לז כ): "ויואמר לא תוכל לראות את פני כי לא יראני האדם וחיי".

אך לפי המבואר במדרש, כי בשעה שנכנס הכהן גדול לקדשי הקדשים לא היה בבחינת אדם, אלא כל כולו היה בבחינת נשמה שנתפשטה מגופו הגשמי, אשר כאמור מטעם זה לא התפלל שום תפלה בקדשי הקדשים, נמצא כי לא היה בבחינת אדם אשר עליו נאמר: "כי לא יראני האדם וחיי", אלא נשמה טהורה שכבר נתפשטה מהגוף.

איך חבט המלאך בכהן גדול הצדוקי והרגו

נמצינו למדים מדברי הירושלמי, כי אזהרת הכתוב: "וכל אדם לא יהיה באהל מועד", הוא לא רק על בני אדם אלא גם על מלאכים, אולם יש לתמוה על כך ממה ששינינו בגמרא (יומא יט:): "מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחוץ והכניס". פירוש, שהיה כהן גדול שעשה עבודת הקטורת כמנהג הצדוקים, לתקן את הקטורת מבחוץ ולהכניסו בפנים בקדשי הקדשים, ולא כמנהג הפרושים חכמי התורה שצריך לתקן גם הקטורת בפנים.

מספרים לנו חכמינו ז"ל כי ביציאתו מקדשי הקדשים נהרג: "דתני רבי חייא כמין קול נשמע בעזרה, שבא מלאך וחיטטו על פניו, ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו, שנאמר (יחזקאל א ז) ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל". ויש לתמוה איך נכנס המלאך לאהל מועד להרוג את הכהן הגדול, הלא אפילו מלאך אסור להיכנס בשעת העבודה בקדשי הקדשים.

בתוספות ישנים (שם ד"ה כמין רגל) הביאו קושיא זו בשם הירושלמי: "ומתריך שזה הקטורת לא נעשה כמדתו". כדי להבין הכוונה הנה מקור הדברים בירושלמי (יומא ז): על המלאך שהרג את הכהן גדול הצדוקי בבית המקדש:

"בעון קומי רבי אבהו [שאלו לפני רבי אבהו], והא כתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש עד צאתו, אפילו אותן שכתב בהן ודמות פניהם פני אדם לא יהיו באהל מועד, אמר לו בשעה שהוא נכנס כדרכו".

בגמרא (ברכות ז): "תניא אמר רבי ישמעאל בן אלישע, פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתריאל יה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא, ואמר לי ישמעאל בני ברכני, אמרתי לו יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מדותיך, ותתנהג עם בניך במדת הרחמים, ותיכנס להם לפני משרות הדין, ונענע לי בראשו, וקא משמע לן שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך".

ונראה לבאר בדחילו ורחימו מה שראה רבי ישמעאל בן אלישע בקדשי הקדשים את הקב"ה כביכול יושב על כסא רם ונשא, על פי הידוע כי בית מקדש של מטה מכוון כנגד בית מקדש של מעלה, כמו שכתוב בפרשת ויצא (בראשית כח טז): "ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים". ופירש רש"י: "ומדרשו שבית המקדש של מעלה מכוון כנגד בית המקדש של מטה".

והנה יש להוכיח כי בית מקדש של מעלה הוא כסא הכבוד, כמו שפירש רש"י על הפסוק בשירת הים (שמות טו יז): "מכון לשבתך, מקדש של מטה מכוון כנגד כסא של מעלה". ופירש המזרחי: "דאם לא כן מאי מכון 'לשבתך' דקאמר, דמשמע שהוא עיקר ישיבתו של מקום, והלא אין עיקר ישיבתו של מקום אלא בכסא הכבוד של מעלה, כדכתיב (ישעיה סו א) השמים כסאי והארץ הדום רגלי, וכתיב (תהלים קג יט) ה' בשמים הכין כסאו".

ויש להביא עוד ראיה לכך, ממה שאמר יעקב אבינו כשהקיץ משנתו (בראשית כח טז): "ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים". ופירש רש"י: "ומדרשו שבית המקדש של מעלה מכוון כנגד בית המקדש של מטה".

מבואר מזה כי יעקב אבינו לן בבית מקדש של מטה המכוון כנגד בית מקדש של מעלה. נמצא כי מה שכתוב (בראשית כח יב): "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו", הכוונה שעולים מבית המקדש של מטה לבית מקדש של מעלה ויורדים מבית מקדש של מעלה לבית מקדש של מטה.

והנה בגמרא (חולין צא:): דרשו על הפסוק: "והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו - תנא עולין ומסתכלין בדיוקנו של מעלה ויורדין ומסתכלין בדיוקנו של מטה". ופירש רש"י: "בדיוקנו של מעלה, פרצוף אדם שבארבע חיות הכהן גדול.

רבינו בחיי ומהרש"א: הכהן הצדוקי נהרג בעזרה

בחידושי אגדות להמהרש"א (יומא יט:): מיישב קושיא זו איך נכנס המלאך באהל מועד להרוג את הצדוקי:

"אבל הנראה דלא קאמר דבכניסתו לקדשי קדשים ניגף, מהאי טעמא שלא היה רשות שם

רבי ישמעאל ראה את הקב"ה יושב על כסא הכבוד המכוון כנגד מקום הארון

ביתני של מטה, לא עליתי וישבתי בביתי של מעלה אלא הייתי יושב ובטל". לפי האמור הכוונה בזה שלא ישב הקב"ה על כסא כבודו בתוך בית מקדש של מעלה שישב בו עד הנה, אלא מחוץ לבית המקדש של מעלה.

"בשביל חיבתכם אני מניח בית המקדש העליון"

ועתה בא וראה מה שמצינו עוד בענין זה דברים נפלאים במדרש תנחומא (פרשת נשא אות יא), שהקב"ה כביכול מניח את כסא כבודו בבית מקדש של מעלה ויורד לשכון בבית מקדש של מטה:

"בוא וראה בשעה שאמר הקב"ה למשה שיאמר לישראל שיעשו לו משכן, אמר הקב"ה למשה, משה הרי מקדשי בנוי למעלה שנאמר (ירמיה יז יב) כסא כבוד מרום מראשון, ושמ היכל כמו שנאמר (חבקוק ב כ) וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ, ושמ כסא כבודו בנוי שנאמר (תהלים קג יט) ה' בשמים הכין כסאו.

וכן ישעיה אומר (ישעיה ו א) יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל, ובשביל חיבתכם אני מניח בית המקדש העליון שהוא מתוקן עד שלא נברא העולם, וארד ואשכון ביניכם שנאמר (שמות כט מה) ושכנתי בתוך בני ישראל, וכתיב (שם כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

הנה כי כן יאיר לנו להבין מעט מזעיר דבריו הקדושים של רבי ישמעאל כהן גדול: "פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתריאל יה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא". כי הכהן גדול הניח את הקטורת בין שני בדי הארון, כמו ששינינו במשנה (יומא נב:): "הגיע לארון נותן את המחתה בין שני הבדים, צבר את הקטרת על גבי גחלים, ונתמלא כל הבית כולו עשן".

על כן כאשר נכנס רבי ישמעאל בן אלישע לקדשי הקדשים להקטיר קטורת והניח את הקטורת בין שני בדי הארון, וכבר נתבאר בשם המדרש: "הארון מכוון כנגד כסא הכבוד של מעלה שנאמר כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו", זאת ועוד הרי נתבאר במדרש שהקב"ה מניח בית מקדש של מעלה ויורד לבית מקדש של מטה, על כן ראה שם במקום הארון את הקב"ה: "שהוא יושב על כסא רם ונשא", על כסא הכבוד המכוון כנגד מקום הארון.

בדמות יעקב". פירוש ארבע חיות הנושאות את כסא הכבוד שצורתו של יעקב חקוקה שם, הרי מבואר כי בית מקדש של מעלה הוא כסא הכבוד שצורתו של יעקב חקוקה שם.

הקב"ה יושב על כסא הכבוד בקדשי קדשים של מעלה

אך ענין זה צריך ביאור, שהרי כסא הכבוד הוא כסא שהקב"ה כביכול יושב עליו, ואילו בית המקדש הוא מקום שמקיף על היושב בתוכו, הנה כי כן איך אפשר לומר שכסא הכבוד הוא בית המקדש של מעלה. ונראה לבאר הענין כי בודאי שהכסא הכבוד אינו הבית המקדש של מעלה עצמו, אלא הכסא הכבוד נמצא בתוך בית מקדש של מעלה, נמצא שהקב"ה כביכול יושב על הכסא הכבוד שנמצא בתוך הבית מקדש של מעלה.

רעיון נשגב זה למדנו מלשון המדרש תנחומא (פרשת ויקהל אות ז): "חביב הוא מעשה הארון ככסא הכבוד של מעלה, שנאמר (שמות טו) מכון לשבתך פעלת ה' מקדש וגו', שמקדש של מעלה מכוון כנגד בית המקדש של מטה, והארון מכוון כנגד כסא הכבוד מרום מעלה שנאמר (ירמיה יז יב) כסא כבוד מרום מראשון, ובאיזה מקום היה מקום מקדשנו, הוי פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידך, אל תקרי מכון אלא מכוון כנגד כסא הכבוד".

הרי לנו דברים ברורים שהכסא הכבוד מכוון כנגד הארון שהיה בתוך קדשי הקדשים, ולפי זה יושב הקב"ה כביכול על כסא כבודו בבית המקדש של מעלה בקדשי הקדשים. ויש לומר כי לפי זה יתבאר היטב דקדוק לשון הכתוב (ירמיה יז יב): "כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו", כלומר כסא הכבוד שנמצא במרום הנה מקומו הוא בבית מקדשנו של מעלה.

נמצא לפי זה כי שני המאמרים שהביא רש"י, מאמר אחד בפרשת ויצא: "ומדרשו שבית המקדש של מעלה מכוון כנגד בית המקדש של מטה", ומאמר אחד בפרשת בשלח: "מכון לשבתך, מקדש של מטה מכוון כנגד כסא של מעלה", שני הדברים עולים בקנה אחד כי בית מקדש של מטה מכוון כנגד בית מקדש של מעלה, שבתוכו נמצא הכסא הכבוד שהקב"ה יושב עליו.

יומתק להבין בזה דקדוק לשון המדרש בתנא דבי אליהו זוטא (פרק כא): "אמר הקדוש ברוך לישראל, בני מיום שהחברתי את

למלאך ליכנס שם לנוגפו, אבל דקדק לומר דביציאתו מבית קדשי קדשים ובא להיכל שם ניגף על ידי מלאך, שאז היה רשות למלאך לבא לאהל מועד כדכתיב עד צאתו, וזהו שאמר כשמענו אחיו הכהנים בעזרה קול יוצא מהיכל, נכנסו להיכל במקום שהותרו ליכנס ומצאו כף רגל".

ויש להעיר כי הרבינו בחיי (פרשת אחרי) מיישב קושיית הירושלמי כמו שתירץ המהרש"א, וראוי להעתיק לשון קדשו בגדולתו של הכהן גדול שאפילו חיות הקודש מפנים לו מקום:

"וכל אדם לא יהיה באהל מועד. דרשו חז"ל במסכת יומא של ירושלמי, אפילו אותן שכתוב בהן (יחזקאל א, י) ודמות פניהם פני אדם, לא יהיו באהל מועד. ומה נהדר כהן גדול במעלה הגדולה הזאת עד שאפילו חיות הקודש מפנים לו מקום לעבודתו, כדי שיכנס לפני המלך